

KAN KYOTO-AVTALEN REDDE KLIMAFORHANDLINGENE?

Forslag til videreføring av Kyotoprotokollen på COP 16

24.09.2010

Forhandlingene om en ny klimaavtale går svært sakte framover, og forventningene til toppmøtet COP 16 i Cancún, Mexico, er lave. En videreføring av Kyotoprotokollen kan få stor positiv betydning både for forhandlingsprosessen og for hvor sterkt det framtidige klimaregelverket blir. De rike landene bør derfor imøtekomme utviklingslandenes krav, og vedta en ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen i Cancún.

Kyotoprotokollen ble vedtatt i 1997, og pålegger de rike industrilandene tallfestede forpliktelser til å redusere sine klimagassutslipp. Protokollens første periode med forpliktelser varer fra 2008 til 2012. Et av de mest omdiskuterte spørsmålene i forhandlingene om en ny internasjonal klimaavtale er Kyotoprotokollens videre rolle i tiden etter 2012.

Dette notatet forklarer hvorfor en videreføring av Kyotoprotokollen vil være viktig både for framgangen i klimaforhandlingene og for kvaliteten på sluttresultatet. Notatet presenterer også et konkret forslag til hvordan en ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen kan vedtas.

Hovedkonklusjoner

- Naturvernforbundet anbefaler at det under toppmøtet COP 16 i Cancún vedtas å videreføre Kyotoprotokollen med en ny periode med forpliktelser.
- Den nye perioden bør vare i fem år, fra 2013 til 2017, og sikre at alle industriland er på rett spor mot en utslippsreduksjon på 40 prosent i forhold til 1990-nivå innen 2020.
- Når landenes utslippsforpliktelser beregnes, må man ta utgangspunkt i den beregningen som vil gi de laveste totale klimagassutslippene.
- I tilfelle utslippsforpliktelsene ikke holder det nødvendige nivået, må det vedtas at målsetningene skal gjennomgås på nytt før neste forpliktelsesperiode (2018-2022)
- Å videreføre Kyotoprotokollen betyr ikke at den skal være det eneste verktøyet i det internasjonale klimaarbeidet. Protokollen vil inngå som en viktig del i et større avtaleverk, der resten av reglene må forhandles ferdig innen COP 17 i Sør-Afrika i 2011.

Situasjonen foran COP 16

Forhandlingene om en ny internasjonal klimaavtale har pågått innenfor rammen av FNs klimakonvensjon (UNFCCC) siden Bali-toppmøtet i 2007, og skulle etter planen fullføres på toppmøtet COP 15 i København i desember 2009. Dette møtet førte imidlertid bare fram til en ikke-bindende erklæring utarbeidet av en liten gruppe land. Forhandlingene ble forlenget, i første omgang fram til COP 16, som finner sted i Cancún, Mexico i desember 2010.

Det er ikke store forventninger til at en ny helhetlig klimaavtale kan ferdigstilles på COP 16. En rekke aktører i forhandlingene har tatt til orde for at man i Cancún bør ta sikte på å komme så langt som mulig i retning enighet om viktige spørsmål, slik at et helhetlig avtaleverk kan være ferdig til vedtak på COP 17 i Sør-Afrika i slutten av 2011. Blant de viktigste grunnene til den langsomme framgangen i forhandlingene og de lave forventningene til COP 16 er disse tre:

1. Mangel på tillit mellom Nord og Sør

Siden forhandlingene startet opp har sterke motsetninger mellom de rike industrialiserte landene og fattige utviklingsland gjort framdriften vanskelig. Mens industriland som USA, Japan og Canada ikke ønsker å påta seg forpliktelser før de har fått tilsvarende forpliktelser fra de store utviklingslandene, har fattige land på sin side insistert på at industrilandene må gå foran og redusere egne utslipp kraftig før de krever økt innsats av utviklingslandene.

En viktig bakgrunn for mistilliten er at de fattige landene mener at flere løfter industrilandene har gitt i tidligere forhandlinger ikke er overholdt. Blant disse løftene regner de forpliktelsen til å videreføre Kyotoprotokollen etter 2012 (Tangen, 2010). Artikkel 3.9 sier at landene som har forpliktelser i protokollen skal påta seg en ny periode med forpliktelser etter 2012. Før toppmøtet i København sa imidlertid de fleste industrilandene at de ikke ønsket å gjøre dette, men heller ville erstatte protokollen med en ny avtale som også åpner for forpliktelser fra utviklingsland.

2. USA ikke villige til å forplikte seg

Presidentskiftet i USA skapte optimisme i klimaforhandlingene. Men gradvis er det blitt klart at USA neppe vil vedta noen ny klimalov i den inneværende presidentperioden. Mangelen på en slik lov, og uvilje mot å la seg binde av internasjonalt avtaleverk, gjør at USA motarbeider viktige elementer av en sterk og bindende klimaavtale. Blant annet nekter USA at avtalen skal inneholde noen mekanismer for å sikre etterlevelse av avtalens forpliktelser, og de ønsker at hvert enkelt land skal kunne bestemme sine egne klimamål uten forhandlinger landene imellom.

Det er tydelig fra USAs posisjon i klimaforhandlingene at en ny avtale vil måtte være vesentlig svakere enn Kyotoprotokollen, blant annet på punktene som er nevnt ovenfor, for at USA skal kunne akseptere den. Dette har skapt frustrasjon og bidratt til lavere forventninger i forhandlingene. I spørsmålet om en eventuell videreføring av Kyotoprotokollen har USA imidlertid ingen innflytelse, ettersom de som et av svært få land har nektet å slutte seg til den.

3. Uenighet om juridisk form

Da toppmøtet på Bali vedtok mandatet for forhandlingene om en ny avtale, hadde man ikke klart å bli enige om hvilken juridisk form den nye avtalen skulle få. Det som i dagligtalen omtales som "en ny klimaavtale" kan formelt sett være mange forskjellige ting: En ny protokoll som erstatter Kyotoprotokollen, en videreføring av Kyotoprotokollen med en ny protokoll i tillegg, ett eller flere enkeltvedtak fra et toppmøte, eller en løs erklæring slik man fikk i København.

Dette kan framstå som juridiske spissfindigheter, men er i virkeligheten avgjørende for hvor sterk den nye avtalen blir. En protokoll er langt mer bindende enn enkeltvedtak eller erklæringer, og gir derfor større sikkerhet for at forpliktelsene innfris. Å erstatte Kyotoprotokollen med en ny protokoll vil sannsynligvis føre til svekkede muligheter for å sikre etterlevelse, ettersom USA ikke vil godta mekanismer for dette tilsvarende dem Kyotoprotokollen har (Grubb, 2010).

I tillegg til å være en kilde til mistillit og friksjon mellom industriland og utviklingsland, har det uavklarte spørsmålet om juridisk form bidratt til å komplisere forhandlingene teknisk og praktisk – det er vanskelig å utarbeide en avtaletext når man ikke vet hva slags avtale teksten skal inngå i. Sammen med de generelle motsetningene mellom rike og fattige land og USAs tilbakeholdenhet har dette vært en viktig grunn til den manglende framgangen i forhandlingene både før og etter København-toppmøtet.

Hvorfor videreføre Kyotoprotokollen?

Dersom forhandlingene om en ny klimaavtale skal fortsette helt fram til COP 17 i 2011, slik det nå ser ut til å være stor enighet om, må man under toppmøtet i Cancún vedta et mandat for å forlenge forhandlingene med ett år. Flere land har tatt til orde for at dette mandatet også bør avklare hva slags juridisk form sluttproduktet skal ha. Hvis denne muligheten brukes til å fatte et utvetydig vedtak om å videreføre Kyotoprotokollen, kan det få en rekke positive virkninger.

For det første vil det å imøtekomme utviklingslandenes krav om å videreføre Kyotoprotokollen bidra kraftig til å gjenreise tilliten mellom den rike og fattige delen av verden. Gjennom å påta seg nye juridisk bindende utslippsforpliktelser vil industrilandene vise at de mener alvor med løftene om å gå foran i klimaarbeidet, og at de overholder tidligere inngåtte forpliktelser. Dette kan gjøre det lettere å oppnå framgang også i andre deler av forhandlingene, og dermed bidra svært positivt til forhandlingsprosessen.

For det andre vil en videreføring av Kyotoprotokollen sikre at industrilandene som i dag har juridisk bindende utslippsforpliktelser også vil ha det i perioden etter 2012. Gitt de klare begrensningene i hva slags avtale USA er villig til å slutte seg til, er det stor fare for at å erstatte Kyotoprotokollen med en ny avtale vil bety et tilbakeskritt for eksempel når det gjelder mekanismer for å sikre etterlevelse, internasjonal framforhandling av utslippsmål og felles regelverk for kvotehandel. En videreføring av Kyotoprotokollen er kanskje den eneste måten å forhindre dette tilbakeskrittet på, ettersom USA ikke har noen direkte medbestemmelse i saken.

Et viktig mål med forhandlingene om en ny klimaavtale har vært å komme bort fra situasjonen der USA står utenfor det internasjonale klimasamarbeidet. Vil ikke en videreføring av Kyotoprotokollen bety å gi opp dette målet? Jo, til en viss grad: Å videreføre Kyotoprotokollen er å ta konsekvensen av at USA neppe vil kunne slutte seg til en sterk, forpliktende klimaavtale før om tre-fire år, etter neste presidentvalg. Hvis resten av verden ønsker å beholde et system med juridisk bindende forpliktelser i mellomtiden, må man foreløpig gå videre uten USA.

Samtidig vil en videreføring av Kyotoprotokollen uansett måtte kombineres med en ny avtale, i form av for eksempel en protokoll eller enkeltvedtak fra et toppmøte. Her kan man omtale USAs klimamål, utviklingslandenes innsats og tema som finansiering og tilpasning. En slik tilleggsavtale vil trolig likne på erklæringen fra København-toppmøtet, der de enkelte landene skriver inn sine selvpålagte målsetninger (såkalt "pledge-and-review"), fordi det er dette USA kan akseptere. Spørsmålet blir derfor egentlig om man ønsker at dette skal være det eneste internasjonale klimaregelverket, eller om man vil kombinere det med et system av juridisk bindende forpliktelser for flest mulig land, gjennom en videreføring av Kyotoprotokollen (Grubb, 2010).

Den største utfordringen for å videreføre Kyotoprotokollen ligger i at en særordning for USA, der de som eneste industriland påtar seg forpliktelser i en tilleggsavtale som ikke er juridisk bindende, trolig vil føre til at enkelte andre industriland krever samme særbehandling. Dette gjelder trolig både Canada, Japan og Russland. Men noe av grunnen til at disse landene har gått sterkt imot en videreføring av Kyotoprotokollen er at ingen andre industriland så langt har lagt press på dem. Dersom for eksempel EU, Norge og Australia gjør det klart at man ønsker å påta seg nye forpliktelser under Kyotoprotokollen, vil dette endre dynamikken og legge et langt sterkere press på de mer tilbakeholdne industrilandene. Man kan derfor ikke utelukke at de fleste land til slutt kan overbevises om å støtte en videreføring (Tangen, 2010).

Hva kan vedtas i Cancún?

At Cancún-toppmøtet er riktig tid og sted for et vedtak om å videreføre Kyotoprotokollen, skyldes ikke bare at diskusjonen om juridisk form uansett vil presses fram når mandatet for neste års forhandlinger skal utarbeides. Formelle krav gjør at det kan ta lang tid fra endringer i Kyotoprotokollen er vedtatt, til de er godkjent av tilstrekkelig mange land slik at de kan tre i kraft (UNFCCC, 2010b). Om man utsetter de nødvendige vedtakene for videreføring av protokollen til 2011, vil det trolig oppstå et gap mellom første og andre forpliktelsesperiode.

Å videreføre Kyotoprotokollen vil innebære at industrilandene går ett skritt lenger i forhandlingene enn de øvrige landene. Dette er en del av grunnen til at vedtaket vil kunne bidra til økt tillit og framgang på andre områder av forhandlingene. Men det er ikke realistisk at industrilandene vil være villige til å ta et slikt skritt uten å ha relativt god sikkerhet for at andre vil følge etter. Et vedtak om Kyotoprotokollen i Cancún må derfor gjøres som en del av en helhet der man også vedtar et klart mandat for å ferdigstille de øvrige spørsmålene i forhandlingene i løpet av 2011, og der man har kommet nærmere enighet i flere av disse spørsmålene.¹

En fordel med å videreføre Kyotoprotokollen er at det teknisk sett er mindre krevende enn å utvikle en helt ny avtale, ettersom mye av det nødvendige regelverket allerede eksisterer (Tangen, 2010). Forhandlingene om nye forpliktelser under Kyotoprotokollen har også pågått lengre enn de øvrige forhandlingene, og nødvendige vedtak er derfor nærmere ferdigstilling. Noen viktige spørsmål er imidlertid fortsatt uavklart, og må derfor løses som en del av et vedtak i Cancún.

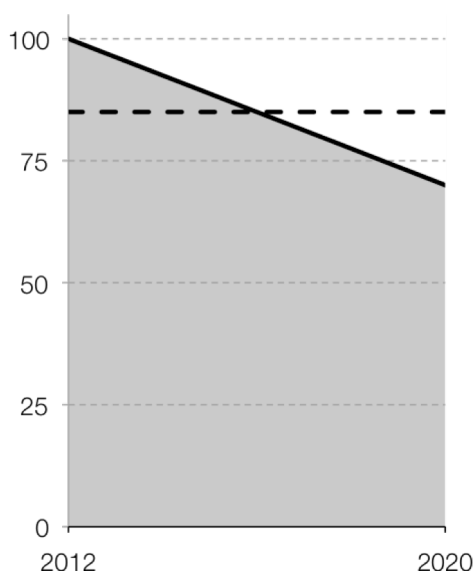
Fra ettårig mål til flerårig forpliktelse

Et slikt uavklart spørsmål er hvordan industrilandenenes utslippsmål for 2020 skal regnes om til Kyotoprotokollens flerårige utslippsforpliktelser. I Kyotoprotokollen er det etablert et system for bindende utslippsforpliktelser kalt "Quantified Emission Limitation or Reduction Objectives" (QELROs), som innebærer at landene skal holde et gjennomsnittlig utslippsnivå for en periode på flere år. For perioden 2008-2012 har for eksempel EU forpliktet seg til å holde sine utslipp på et gjennomsnittsnivå som ligger åtte prosent under utslippsnivået man hadde i basisåret 1990. Man sier da at EU har en QELRO på 92 prosent. Norge har for perioden 2008-2012 en QELRO på 101 prosent (dvs en prosent over 1990-nivå). Regjeringen har senere bestemt at Norge skal overoppfylle sin forpliktelse med ti prosentpoeng, og dermed påta seg en QELRO på 91 prosent.

Når man skal regne om et utslippsmål for et enkelt år (i dette tilfellet 2020) til et gjennomsnittsmål for en lengre periode, er den vanlige framgangsmåten å beregne en "utslippsbane", en jevn reduksjon fra utslippsnivået man starter på til målet, og deretter trekke ut et gjennomsnitt av denne banen (UNFCCC, 2010a; se Figur 1 på neste side). Dette reiser imidlertid spørsmål om hvilket nivå man skal starte fra, og hvor lang periode forpliktelsen skal gjelde for.

I forhandlingene om nye forpliktelser under Kyotoprotokollen har to alternative startpunkt for utslippsbanen blitt foreslått: Enten å starte fra forpliktelsesnivået i første periode, det vil si landets QELRO for perioden 2008-2012, eller å starte fra dagens faktiske utslippsnivå i landet. Den første tilnærmingen vil belønne land som har klart å redusere utslippene sine mer enn de er forpliktet til, men også gi en stor ekstragevinst til land som Russland og Ukraina, som fikk en QELRO for 2008-2012 som er langt høyere enn deres reelle utslipp. Den andre tilnærmingen vil derimot belønne land som ikke har redusert utslippene i tråd med sine forpliktelser.

¹ Sagt mer presist må resultatet av forhandlingsgruppa AWG-KP, som forhandler om nye forpliktelser under Kyotoprotokollen, vedtas under COP/MOP 6 i Cancún, parallelt med at et nytt mandat og de foreløpige resultatene av forhandlingsgruppa AWG-LCA, som forhandler om alle andre tema, vedtas av COP 16.

Figur 1. Prinsippet bak etablering av en gjennomsnittlig utslippsforpliktelse for perioden 2012-2020 (stiplet linje) basert på en utslippsbane fra 2012 til 2020 (heltrukket linje).

I dette eksempelet vil en reduksjon på 30% fra 2012 til 2020 gi en forpliktelse på 85% i gjennomsnitt over perioden.

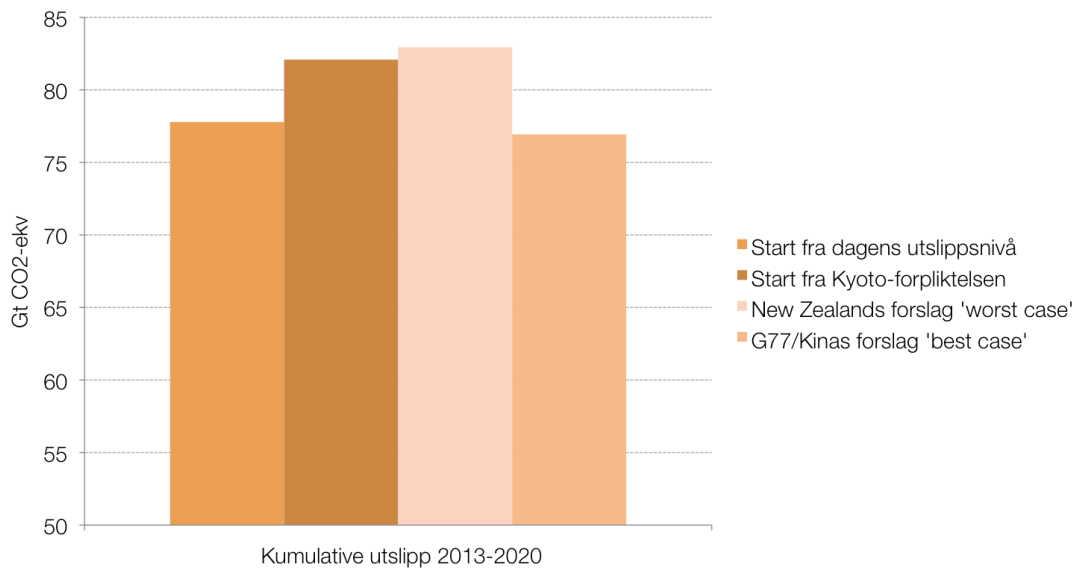
Det er også foreslått to tilnærminger som kombinerer de to alternative startpunktene. Utviklingslandenes forhandlingsgruppe G77/Kina har foreslått at hvert land skal bruke det startpunktet som gir den laveste gjennomsnittsforspliktelsen for landet. Det vil si at land som Russland og Ukraina får beregnet sin forpliktelse basert på en utslippsbane som starter fra dagens faktiske utslippsnivå, mens land som Australia og Canada får beregnet en forpliktelse basert på en utslippsbane som starter fra deres eksisterende forpliktelse i Kyotoprotokollen. New Zealand har foreslått at fastsettelsen av en gjennomsnittsforspliktelse ikke skal gjøres basert på en felles tilnærming, men at hvert land skal få forhandle fram sin QELRO. Det kan føre til at hvert land velger det startpunktet som gir dem tillatelse til størst mulig utslipp.

De ulike tilnærmingene til hvordan man skal fastsette landenes utslippsbane fram mot 2020, og dermed deres nye gjennomsnittsforspliktelse (QELRO), kan ha en ikke utbetydelig innvirkning på industrilandenes totale utslipp fram mot 2020. Som figur 2 (neste side) viser, utgjør forskjellen mellom tilnærmingene som gir høyest og lavest totale utslipp hele 6 Gt CO₂-ekvivalenter. Til sammenlikning slipper EU-landene hvert år ut ca 5 Gt CO₂-ekvivalenter (CAIT, 2010). Forslaget fra G77/Kina gir det klart beste resultatet for klimaet.

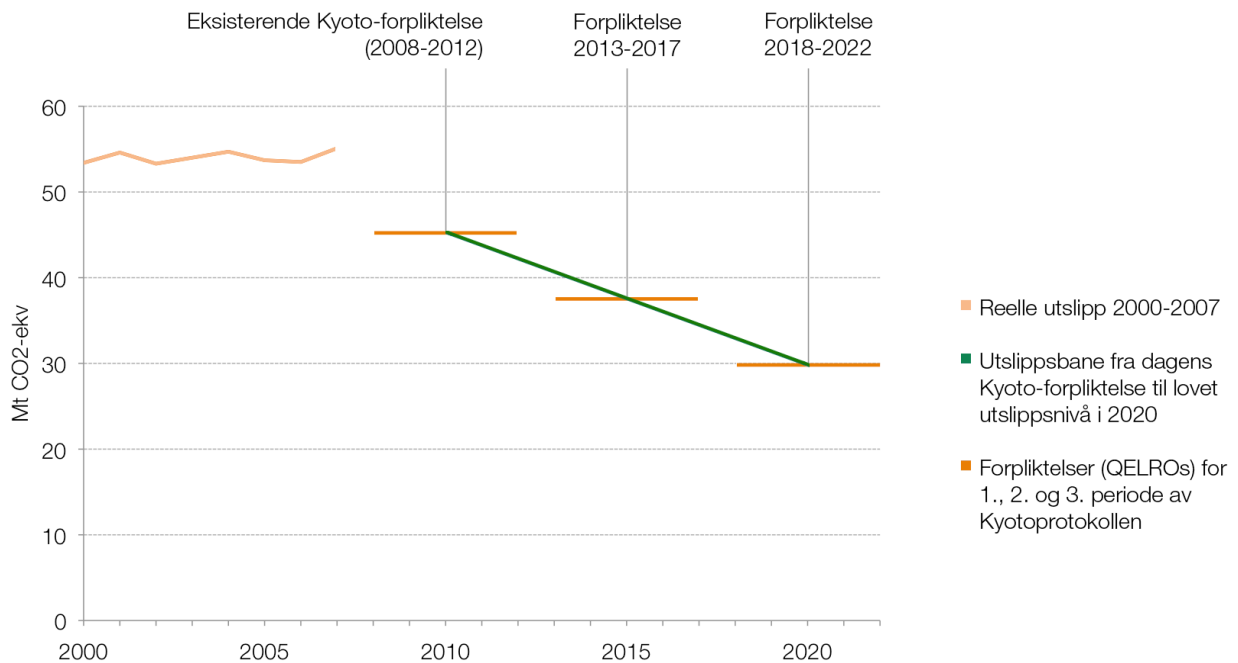
Hvor mange og lange forpliktelsesperioder?

Et annet uavklart spørsmål er hvor langvarig neste periode med forpliktelser skal være. Alle industriland har satt utslippsmål for 2020. Enkelte ønsker derfor at neste periode med forpliktelser skal være i åtte år, fra 2013 til 2020. Et annet alternativ er at den neste perioden følger dagens system med femårige forpliktelser, og varer fra 2013 til 2017. Et tredje alternativ er at man beholder systemet med femårige forpliktelser, men vedtar de to neste periodene under ett (dvs. en periode 2013-2017 og en periode 2018-2022). 2020 vil ligge midt i den siste perioden, og landenes 2020-mål vil derfor automatisk utgjøre gjennomsnittsforspliktelsen for denne perioden.

Ettersom utslippsmålene industrilandene har satt for 2020 er altfor svake til å gjøre det mulig å nå togradersmålet (Rogelj, 2010), kan det være gode grunner til å gjøre enhver forpliktelse basert på disse målene så kort som mulig. Et alternativ kan derfor være å vedta to forpliktelsesperioder på fem år, basert på utslippsmålene for 2020, men samtidig å vedta at det skal gjennomføres en vurdering og revidering av forpliktelsene i god tid før perioden 2018-2022, slik at målene for denne perioden kan økes på et senere tidspunkt. Figur 3 (neste side) viser hvordan Norges forpliktelser fram mot 2020 vil se ut under dette alternativet.

Figur 2. Samlede klimagassutslipp fra Anneks I-land som har sluttet seg til Kyotoprotokollen for hele perioden 2013-2020, under fire ulike metoder for beregning av utslippsforpliktelser. Landenes egne, mest ambisiøse utslippsmål for 2020 er lagt til grunn. Kilde: Norges Naturvernforbund, basert på CAIT (2010); UNFCCC (2010a). Se Tillegg A for metodikk.

Figur 3. Norske klimagassutslipp 2000-2007, og en utslippsbane fram til 2020-målet (40 prosent under 1990-nivå) med startpunkt i den skjerpede Kyoto-forpliktelsen på 91 prosent av 1990-nivå. En slik utslippsbane gir et gjennomsnittlig utslippsnivå for perioden 2013-2017 på 76 prosent av 1990-nivå, og for perioden 2018-2022 på 60 prosent. Kilde: Norges Naturvernforbund, basert på CAIT (2010); UNFCCC (2010a). Se Tillegg A for metodikk.

Forslag til videreføring av Kyotoprotokollen

Et vedtak om å videreføre Kyotoprotokollen under COP 16 i Cancún vil bidra til tillitsbygging, økt framgang i forhandlingene og et juridisk bindende klimaregelverk for industrilandene i perioden etter 2012. Det vil vise at verden ikke har tid til å vente i flere år på at USA eventuelt blir i stand til å slutte seg til en sterk, juridisk bindende klimaavtale. Vedtaket om å videreføre Kyotoprotokollen må gjøres som en del av en helhet, der det også vedtas et mandat for å fullføre forhandlingene om andre spørsmål (bl.a. USAs forpliktelser, utviklingslandenes innsats, tilpasning og finansiering) innen COP 17 i Sør-Afrika i 2011.

For å gi størst mulig effekt for klimaet, bør vedtaket om videreføring av Kyotoprotokollen

- ta utgangspunkt i at industrilandene samlet sett reduserer sine samlede utslipp med minst 40 prosent i forhold til 1990-nivå innen 2020, slik FNs klimapanel anbefaler for å ha mulighet til å overholde togradersmålet (Gupta et al., 2007). Hvis forpliktelsene i stedet baseres på landenes egne utslippsløfter, som stort sett ligger langt under dette nivået, må man i det minste ta utgangspunkt i de mest ambisiøse løftene landene har gitt.
- etablere to femårige forpliktelsesperioder (2013-2017 og 2018-2022) med en innebygd revisjon av forpliktelsene i god tid før perioden 2018-2022. Revisjonen må vurdere om målene er gode nok sett i lys av den nyeste forskningen, og anbefale nødvendige forbedringer.
- fastsette landenes forpliktelser for de to forpliktelsesperiodene ut ifra en utslippsbane mot 2020 som starter enten fra landets klimagassutslipp i 2007, eller fra landets eksisterende forpliktelse i Kyotoprotokollen i 2010, avhengig av hvilket startpunkt som gir det laveste forpliktelsesnivået. Dette er i tråd med G77/Kinas forslag om fastsettelse av QELROs.

Et forslag til vedtak basert på disse prinsippene er inkludert i Tillegg B. Forslaget inneholder både forpliktelser basert på en 40 prosent reduksjon i 2020 (tallene til venstre i kolonnene) og basert på de mest ambisiøse versjonene av landenes egne utslippsløfter (tallene til høyre i kolonnene). Metodikken for beregning av de enkelte landenes forpliktelser er beskrevet i Tillegg A.

Litteratur

- CAIT (2010) *Climate Analysis Indicator Tool (UNFCCC) version 3.0*. Washington, D.C.: World Resources Institute
- Grubb, Michael (2010) "Copenhagen: Back to the future?" *Climate Policy* **10**(2): 127-130
- Gupta S., D.A. Tirpak et al. (2007) "Policies, instruments and co-operative arrangements" i B. Metz, O.R. Davidson, P.R. Bosch, R. Dave, L.A. Meyer (red.) *Climate Change 2007: Mitigation. Contribution of Working Group III to the Fourth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change*, Cambridge University Press, Cambridge
- Rogelj, J., J. Nabel, et al. (2010) "Copenhagen Accord pledges are paltry." *Nature* **464**(7292): 1126-1128
- Tangen, Kristian (2010) *The odd couple? The merits of two tracks in the international climate change negotiations*. Briefing paper 59, The Finnish Institute of International Affairs
- UNFCCC (2010a) *Issues relating to the transformation of pledges for emission reductions into quantified emission limitation or reduction objectives: methodology and examples*. Dokument nr. FCCC/TP/2010/3, United Nations Climate Change Secretariat
- UNFCCC (2010b) *Legal considerations relating to a possible gap between the first and subsequent commitment periods*. Dokument nr. FCCC/KP/AWG/2010/10, United Nations Climate Change Secretariat

Tillegg A: Metodikk for beregning av QELROs

- I) I tråd med UNFCCC (2010a) er de enkelte landenes kvantifiserte utslippsforpliktelser ("Quantified Emission Limitation or Reduction Objectives", forkortet QELROs) for perioden 2013-2017 beregnet på følgende måte:

$$\text{NewQELRO} = mY_m + c$$

hvor:

m er utslippsbanens helling mot utslippsmålet, definert på følgende måte:

$$m = \frac{E_s - E_e}{Y_s - Y_e}$$

hvor:

E_s er utslippsnivået ved utslippsbanens start

E_e er utslippsnivået ved målet

Y_s er året der utslippsbanen starter

Y_e er målåret

Y_m er året midtveis i forpliktelsesperioden

c er skjæringspunktet, definert på følgende måte:

$$c = E_s - (mY_s)$$

- II) QELROs er beregnet for alle land både basert på to ulike utslippsmål for 2020:

- Den mest ambisiøse versjonen av landets eget reduksjonsmål (UNFCCC, 2010a)
- En reduksjon på 40 prosent fra 1990-nivå innen 2020 for hvert enkelt land

Disse to beregningene danner grunnlaget for de alternative forslagene til QELROs som er plassert i klammer hhv. til høyre og venstre i kolonnene i Tillegg B.

- III) Utslippsbanens startpunkt (E_s) kan enten utgjøres av dagens faktiske utslippsnivå, eller eksisterende QELRO for perioden 2008-2012. Begge disse alternativene er beregnet for hvert enkelt land, basert på utslippsdata for 2007 (CAIT, 2010).

Aggregerte utslipp fra Anneks I-landene i Kyotoprotokollen er beregnet for begge alternativene beskrevet over, og i tillegg for to alternativ der grunnlaget for E_s varierer mellom landene:

- "Best case", i tråd med G77/Kinas forslag om fastsettelse av QELROs, hvor det for hvert enkelt land tas utgangspunkt i det startpunktet som gir lavest QELRO
- "Worst case", basert på at hvert enkelt land bruker det startpunktet som gir høyest QELRO, som en illustrasjon på et mulig utfall under New Zealands forslag om individuelt framforhandlede QELROs.

I forslagene til nye QELROs gjengitt i Tillegg B er det for hvert enkelt land tatt utgangspunkt i det startpunktet som gir den laveste QELRO for perioden.

Tillegg B: Forslag til vedtak om videreføring av Kyotoprotokollen

Draft decision -/CMP.6 **Amendments to the Kyoto Protocol pursuant to its Article 3, paragraph 9**

The Conference of the Parties serving as the meeting of the Parties to the Kyoto Protocol,

Recalling Article 3, paragraph 9, and Articles 20 and 21 of the Kyoto Protocol,

Also recalling decisions 1/CMP.1 and 3/CMP.4,

Recognizing the importance of ensuring the environmental integrity of the Kyoto Protocol,

Having considered the proposals for amendments to the Kyoto Protocol submitted under Articles 20 and 21 of the Kyoto Protocol,¹

Taking into account the proposed amendments to the Kyoto Protocol contained in the annex to the report of the fifteenth session of the Ad Hoc Working Group on Further Commitments for Annex I Parties under the Kyoto Protocol,²

Noting that Parties listed in the table contained in section A of the annex to this decision have provided, in accordance with Article 21, paragraph 7, of the Kyoto Protocol, their written consent to the adoption of an amendment to Annex B to the Kyoto Protocol,

1. Takes note of decision -/CP.16, which decides that the Conference of the Parties, at its 17th session, shall adopt an outcome to enable the full, effective and sustained implementation of the Convention beyond 2012; and in this context
2. Adopts the amendments to the Kyoto Protocol as contained in annexes 1 [...X] to this decision;
3. Decides that the provisions of the amendments contained in the annexes to this decision shall apply to all Parties immediately upon the conclusion of the first commitment period under Article 3, paragraph 1, of the Kyoto Protocol, and shall continue to apply on a provisional basis until the entry into force of the amendments for each Party;
4. Invites Parties to deposit their instruments of acceptance in respect of the amendments contained in the annexes to this decision, in accordance with Article 20, paragraph 4, with a view to ensuring that there is no gap between the first and second commitment periods;
5. Requests the Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice to assess the adequacy of the quantified emission limitation and reduction commitments contained in Annex B to the Kyoto Protocol as amended, in the context of the shared vision for long-term cooperative action set out in decision -/CP.16, and taking into account the mitigation commitments and actions to be established through the adoption of an outcome pursuant to decision -/CP.16;
6. Also requests the Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice, on the basis of the assessment referred to in paragraph 5 above, to recommend appropriate adjustments to the quantified emission limitation or reduction commitments for the period 2018-2020 to the Conference of the Parties serving as the meeting of the Parties to the Kyoto Protocol, for consideration at its eight session.

¹ Documents FCCC/KP/CMP/2009/2 to FCCC/KP/CMP/2009/13 and FCCC/KP/CMP/2010/3.

² FCCC/KP/CMP/2010/X.

ANNEX 1

The following table shall replace the table in Annex B to the Protocol:

<i>Party</i>	<i>Quantified emission limitation or reduction commitment (2008-2012) (percentage of base year or period)</i>	<i>Quantified emission limitation or reduction commitment (2013-2017) (percentage of base year or period)</i>	<i>Quantified emission limitation or reduction commitment (2018-2022) (percentage of base year or period)</i>
Australia	108	[84] [93]	[60] [78]
Austria	92	[72] [78]	[60] [70]
Belarus ^a	100	[61] [79]	[60] [90]
Belgium	92	[72] [78]	[60] [70]
Bulgaria	92	[72] [78]	[60] [70]
Canada	94	[77] [98]	[60] [103]
Croatia ^b	95	[77] [101]	[60] [106]
Czech Republic	92	[72] [78]	[60] [70]
Denmark	92	[72] [78]	[60] [70]
Estonia	92	[72] [78]	[60] [70]
European Union	92 ^c	[72] [78] ^d	[60] [70]
Finland	92	[72] [78]	[60] [70]
France	92	[72] [78]	[60] [70]
Germany	92	[72] [78]	[60] [70]
Greece	92	[72] [78]	[60] [70]
Hungary	94	[72] [78]	[60] [70]
Iceland	110	[85] [90]	[60] [70]
Ireland	92	[72] [78]	[60] [70]
Italy	92	[72] [78]	[60] [70]
Japan	94	[77] [84]	[60] [75]
Latvia	92	[72] [78]	[60] [70]
Lichtenstein	92	[75] [81]	[60] [70]
Lithuania	92	[72] [78]	[60] [70]
Luxembourg	92	[72] [78]	[60] [70]
Monaco	92	[75] [81]	[60] [70]
Netherlands	92	[72] [78]	[60] [70]
New Zealand	100	[80] [90]	[60] [80]
Norway	101 (91) ^e	76	60
Poland	94	[72] [78]	[60] [70]
Portugal	92	[72] [78]	[60] [70]
Romania	92	[72] [78]	[60] [70]
Russian Federation	100	[62] [72]	[60] [75]
Slovakia	92	[72] [78]	[60] [70]
Slovenia	92	[72] [78]	[60] [70]
Spain	92	[72] [78]	[60] [70]
Sweden	92	[72] [78]	[60] [70]
Switzerland	92	[74] [81]	[60] [70]
Ukraine	100	[55] [67]	[60] [80]
United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	92	[72] [78]	[60] [70]
United States of America ^f	93		
Commitments of Annex I Parties that are Parties to the Kyoto Protocol, in aggregate		[69] [78]	[60] [76]

^a Added to Annex B by an amendment adopted pursuant to decision 10/CMP.2, which has not yet entered into force.

^b Temporary target for Croatia, including decision 7/CP.12. Upon the accession of Croatia to the European Union, this target shall be replaced by a target in line with and part of the European Union mitigation effort.

^c Quantified emission limitation or reduction commitment of the European Community and its member States in the first commitment period. Upon deposit of its instrument of approval to the Kyoto Protocol on 31 May 2002, the European Community had 15 member States.

^d Quantified emission limitation or reduction commitment of the European Union and its member States in the second Commitment period. Upon deposit of its instrument of acceptance of the amendment to Annex B to the Kyoto Protocol on [date], the European Union had 27 member States.

^e Norway has through the adoption of this amendment confirmed its intention to take on a quantified emission limitation or reduction commitment of 91 percent of its base year for the period 2008-2012

^f Countries that have not ratified the Kyoto Protocol